

keif ussud, mis ma sulle praego ette ollen luggenud?"

María. Et se keif tõsfi on, sedda mo süddame tunnistus mulle kül ütleb; agga et se ka minnule tõsfi on, sedda ei sa ma õiete uskuma, sest mo mõtted käivad wägga mailma möda, et ma ei sa õiete arrogi, mis ma ollen?

Anna. Armoõppetus on keige lomale antud. (Mark. 16, 15.) Kui Jummal ütleb, „et keif ma ilm temma ees süallune peab ollema,“ (Rom. 3, 19.) siis olled sinna ja ollen minna süallused, otsego olleksime mele kahhefeste üksi Jummalala käskude üle astunud; ja kui temma armo sannumid laskitab, mis on rõmus sannum keige rahwale (Luk. 2, 10.) — ja ütleb, et keif, kes temma sisse uskwad, „ei pea mitte hukka minnema, waid et neil iggawenne ello peab ollema“, (Joan. 3, 15.) siis on need sinnatsed rahho sannad ka meile õöldud, otsego olleks õnnisteggia meid nimmega nimmetanud. — Armas María, ärra olle kaksipiddi mõtlemas

nende armsatte tootuste pärrast, mis selle kalli ramato sees fulutakse, wõtta, loe isse weel — minna pean nüüd minnema omma teggemissi tallitama.

María jäi isseenneses mõtlema, — ta südda olli ligutud. Kui Anna ärra olli lainud, wõttis ta piibli, lugges nattoke, õhtas ja pallus Jummalat esimest forda hea ja kohtlase süddamega, et Jummal wõttaks temmale anda Jesusse Kristusse läbbi armo ja hallastusse waimo, ja tunnistas ülles, et üksnes Kristusse surma läbbi koormatud hingele armo saab. — Rõõmsam kui ial enne heitis ta sel õhtul omma wodi. Ta hing olli otsata rõmoga täidetud (kes sedda maitse nud, kül se teab, kui maggus se on) et rõmoga tundis, mis Lawet ütelnud: „Mis pean ma Jehowale tassuma keige temma hea teggemiste eest minno wasto?“ (Laweti laul. 116, 12.)

Anna olli Mariale ustawaks sõbraks. Igga hommiko tousid nemmad warreminni ülles, et neil aega olli seltsis piiblišt luggeda.